

IRGUR

PEVNOST' MYSLE

K. PLOIG

IRGUR

PEVNOST' MYSLE

KNIHA DRUHÁ

K. PLOIG

Irgur: Pevnosť mysle
K. Ploig

© Katarína Gocmanová, 2024
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková úprava: Tomáš Čačko
Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

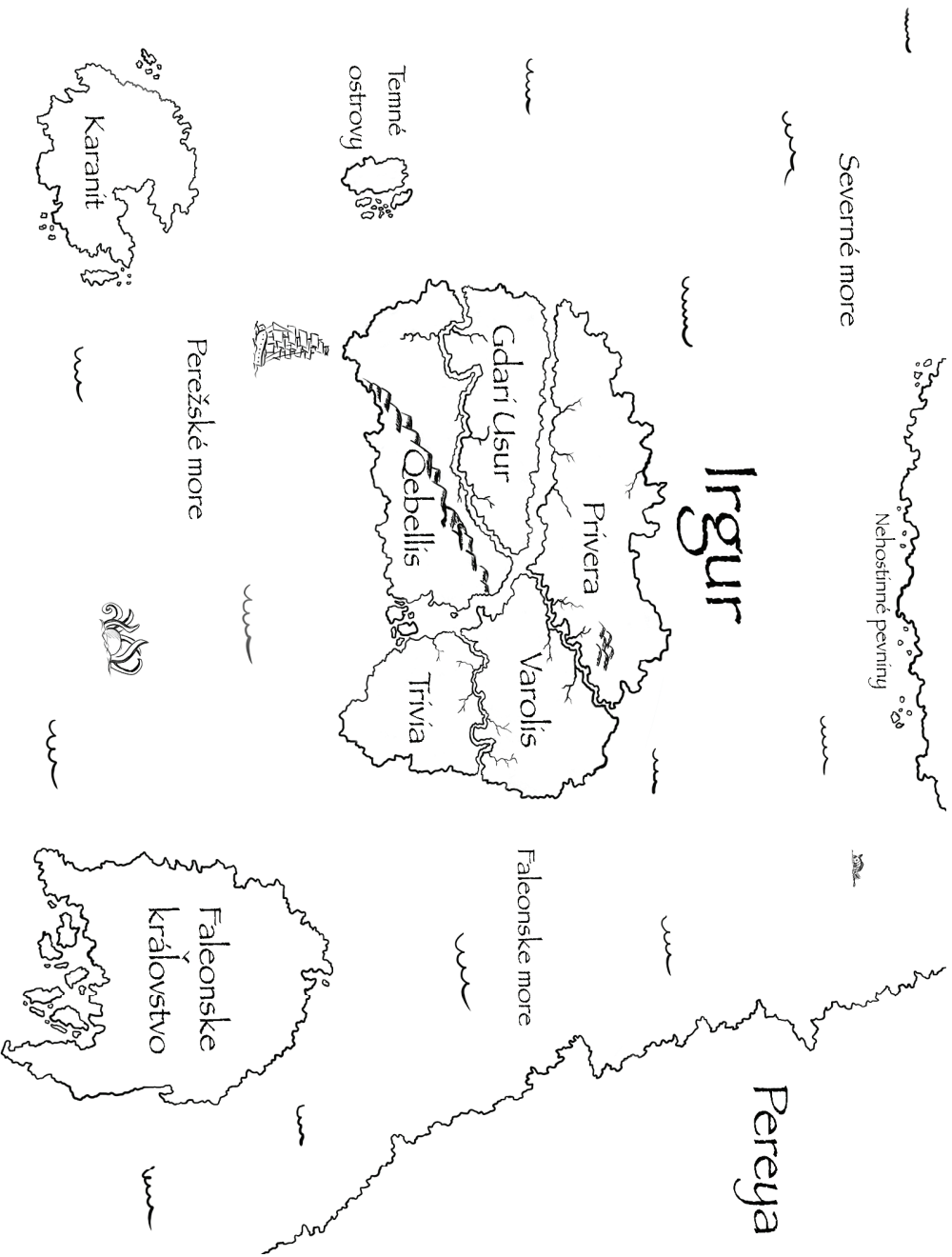
ISBN (pevná väzba) 978-80-570-6170-0
ISBN (brož. väzba) 978-80-570-6186-1
ISBN (EPUB) 978-80-570-6172-4
ISBN (MOBI) 978-80-570-6173-1
ISBN (PDF) 978-80-570-6171-7

Venujem Zuzinke

Obsah

Úsvit vekov.....	11
Prológ	12
Kapitola prvá: Kto tajne počúva	14
Kapitola druhá: Rytier jeho veličenstva.....	21
Kapitola tretia: Mágia môže byť praktická	35
Kapitola štvrtá: Tajomstvá a klamstvá	44
Kapitola piata: Čo by sa mohlo stať.....	52
Kapitola šiesta: Tajnosti v tme	62
Kapitola siedma: Ďaleká cesta.....	67
Kapitola ôsma: Neskrotná Sila.....	72
Kapitola deviata: Sedem	79
Kapitola desiatá: Čo sa skrýva vo vodách.....	86
Kapitola jedenásta: Prízrak v hmle.....	93
Kapitola dvanásta: Majster Hoder	98
Kapitola trinásta: Nové tajomstvá.....	106
Kapitola štrnásť: Mŕtve tvory	117
Kapitola pätnásť: Keď bohovia nepočúvajú	130
Kapitola šesťnásť: Prebudený dar.....	137
Kapitola sedemnásť: Tri predmety	144
Kapitola osemnásť: Staré kúzla.....	150
Kapitola deväťnásť: Kto hľadá, nájde.....	156
Kapitola dvadsiata: Blázon.....	162
Kapitola dvadsiata prvá: Kto neskoro chodí.....	167
Kapitola dvadsiata druhá: Sám sebe škodí.....	175
Kapitola dvadsiata tretia: Božské sny	183
Kapitola dvadsiata štvrtá: Víla.....	189
Kapitola dvadsiata piata: Sen	201
Kapitola dvadsiata šiesta: Všetky cesty vedú do Privery	206
Kapitola dvadsiata siedma: Kupec.....	212
Kapitola dvadsiata ôsma: Bahno, všade je bahno.....	219
Kapitola dvadsiata deviata: Strážca lesa	229

Kapitola tridsiata: Vyvolená.....	234
Kapitola tridsiata prvá: Irmak.....	240
Kapitola tridsiata druhá: Čo je to za tvora?.....	249
Kapitola tridsiata tretia: Čarodejník.....	255
Kapitola tridsiata štvrtá: Nekrič hop.....	260
Kapitola tridsiata piata: Toto je koniec.....	269
Kapitola tridsiata šiesta: Úkryt.....	276
Kapitola tridsiata siedma: Vo vode je pravda.....	286
Kapitola tridsiata ôsma: Rytieri.....	293
Kapitola tridsiata deviata: Drabas.....	299
Kapitola štyridsiata: Útok.....	304
Kapitola štyridsiata prvá: Dievča.....	309
Kapitola štyridsiata druhá: Smrť rytiera.....	316
Kapitola štyridsiata tretia: Nesmieš ho k nej zaviesť.....	326
Kapitola štyridsiata štvrtá: Smrť čaká na všetkých.....	335
Kapitola štyridsiata piata: A boli štyria.....	339
Kapitola štyridsiata šiesta: Kľúč.....	352
Kapitola štyridsiata siedma: Tajomstvo veže.....	358
Kapitola štyridsiata ôsma: Dýka.....	364
Kapitola štyridsiata deviata: Stratený priateľ.....	371
Kapitola päťdesiata: Koniec dobrý, všetko dobré.....	379
Epilóg.....	382
Podakovanie.....	384
Poznámky.....	386

Irgur

Gdari Usur čarodejnica oblasť

Privera poľnohospodárska oblasť

Qebellis súdna oblasť

Trivia hlavné mesto a kráľovská oblasť

Varolis šľachtická oblasť

Temné ostrovy skalnaté ostrovy plné vzácnych kovov a miesto nútených prác

Tabos najväčšie mesto Qebellisu, sídlo súdov a prepravný uzol na Temné ostrovy

Namai najväčšia rieka Irguru a hlavná splavná rieka

Irmak rieka rozdeľujúca Gdari Usur a Qebellis

Gdari Mannor hlavné sídlo čarodejníkov, sídlo tajnej rady a škola pre budúcich čarodejníkov

Gund dedina pri Gdari Mannor, z ktorej pochádza Elar

Haras Mannor čarodejnícke sídlo slúžiace na skúmanie Sily

Sila a mágia

Sila všadeprítomná energia pochádzajúca od bohov

Achat magický jazyk zoslaný bohyňou Raenach

Mágia Sila znásobená jazykom Achat

Čierna mágia znetvorená mágia

Postavy

Elar mladá a trochu drzá čarodejnica so skrytým talentom

Gael jej najlepší priateľ a najmúdrejší čarodejník široko-ďaleko

Melik priateľ Elar a výborný čarodejník

Myron člen tajnej rady a Elarin mentor

Wallace veliteľ kráľovskej stráže

Veľmajster hlava celej čarodejníckej komunity

Hoder hlavný majster na Haras Mannor

Utech pravá ruka majstra Hodera
Wabli rozkošný tvor a výsledok kúziel

Bohovia

An boh noci a zla

Raenach bohyňa mágie a mesačného svitu

Calla bohyňa života, bohatstva a lásky

Frere bohyňa úrody, osudu a liečiteľstva

Chton bohyňa Elduru

Ishir boh Eljoru a dobytky

Mor boh mora

Ninil bohyňa hôr, pasienkov a lesov; vládne duchom a démonom

Praotec najvyšší boh, z ktorého pochádzajú všetci bohovia

Sudičky bohyne, ktoré tvoria osud ľudí

Utur boh slnka

Xal boh smrti

Božské ríše

Eldur ríša zosnulých, dnešné peklo

Eljor ríša zosnulých, dnešný raj

Iria ríša, kde prebývajú bohovia

Démoni

Bludička duše, ktoré nevstúpili do ríše mŕtvych; lákajú pocestných do záhuby

Divožienka vraždí pocestných v lese, trhá ich na kusy a kosťami si zdobí svoje brlohy

Duch mŕtve duše ľudí, ktorí odmietli vstup do Elduru; nedokážu ublížiť a ich prítomnosť sa dá len cítiť

Jazerné víly víly žijúce v jazerách, bývajú zákerné a často zabíjajú ľudí kvôli ich cennostiam

Kikimora domáci duch, ktorý sa ukazuje vo forme vtáka

Lesné víly víly lesa; tancujú so smrteľníkmi a vedia ich utancovať k smrti

Lesovník strážca lesa, pozná tajomstvá lesa a ich tvorov

Mátoha mŕtva duša, ktorá má zakázané vstúpiť do ríše Eljor a jej vzhľad môže spôsobiť smrť

Poludnica démon času; vyháňa ľudí z polí a trestá ich smrťou; zjavuje sa ako starena

Rákosník zlý démon žijúci v močarínach

Riečne víly dobré víly žijúce v riekach

Rusalky mŕtve duše utopených dievčat

Striga démon ovládajúci mágiu

Upír démon živiaci sa krvou ľudí

Vlkolak démon napoly človek, napoly vlk

Vodník stráži vodné toky a studne

Obludy

Bahenní ľudia tvory s dlhými končatinami a s tvárou bez očí; žijú pri korytách riek a v bahenných oblastiach

Nagar-si pradávne obludy žijúce v Bríghskom lese stvorené z temnoty

Sarrovia mŕtve telá detí ovládané mágiou

Kliatba

Volám vás, bohyně!
Calla, Raenach, Frere!
Prikazujem vám, vojdite!
Posadnite tých, čo sú proti mne,
Zahubte tých, čo mi zlorečia!
Dajte mi svoju silu.

Úsvit vekov

Na počiatku bola Sila. V nej bolo všetko a všetko pochádzalo z nej. V jej hĺbkach existoval Praotec, otec všetkých bohov. On bol Pravda. On bol Svetlo. On bol Sila.

Svet ešte neexistoval. Bola len temnota a nekončiaca prázdnota. Praotec rozjímal o svete a z jeho myšlienky vznikli prvé bohyne – Calla, bohyňa života, Frere, bohyňa osudu, a Raenach, bohyňa mágie. Ony boli zdrojom a mocou, z ich lona stvoril svet, hviezdy a mesiac.

Ale svet bol pustý. Chýbala mu rovnováha. Preto Praotec zdvihol ruky a z jeho dlane vzišli prví bohovia – Utur, boh slnka, Mor, boh mora, a Ishir, boh podsvetia. Boli to božskí manželia prvých bohýň a spoločne vládli nad svetom. Z ich spojení vznikli ďalší bohovia a démoni. Svet zaplavili moria, zem pokryli lesy a lúky a po pláňach sa preháňali zvery. Bohovia hľadeli na dielo, ktoré stvorili, a boli spokojní. Ich Sila rástla a svet sa zveľaďoval.

Praotec však hľadel na svet a videl, že v ňom chýba človek, tvor, ktorý by vzýval bohov a oslavoval ich dielo. Zišiel preto na zem, vzal do hrste prach, zmiešal ho s vodou a vdýchol doň Silu. Calla mu darovala život, Frere namaľovala jeho osud a Raenach mu pošepla prvé slová, ktorými ovládol svet. Človek otvoril oči a videl svet, ktorý mohol prebudovať. Vzýval bohov, pracoval a zveľaďoval dary, ktoré dostal. Keď nastal jeho čas, Sila z neho odišla a prinavrátila sa k Praotcovi.

A tak sa uzavrel kruh, večný kolobeh života a smrti, Sily a temnoty, bohov a človeka.

Prológ

„Poď už!“ zakričalo dievča.

„Nechcem,“ odvetila jej kamarátka. Trhala kvety a slnko ju pánilo do chrbta. Bol prvý pekný deň po nekonečných dňoch dažďa. Lúka za ich dedinou rozkvitla a ona si chcela natrhať kvety na stôl. Zohla sa, aby si odtrhla jeden nezvyčajne červený, keď ucítila, ako do nej jej kamarátka štuchla.

„Už som hladná,“ zakňučala.

„Tak choď.“

„Ale mám ísť s tebou.“

Dievčina si povzdychla a otočila sa na svoju kamarátku. Pery mala zomknuté do rovnej čiary a jej vzdorovitý výraz už veľmi dobre poznala. Nepohne sa z miesta, kým neustúpi. Občas si hovorila, prečo sa s ňou vôbec kamaráti, keď aj tak vždy musí byť po jej. „Ešte dva kvety a potom môžeme ísť.“

Jej kamarátka dupla po blatistej zemi a zaffkala si lem šiat. „Ja chcem ísť teraz!“

„Tak choď.“ Nepočkala, ako bude reagovať. Otočila sa jej chrbtom a zohla sa po ďalší kvet. Rozhodla sa, že si natrhá aspoň desať. Už mala toho komandovania plné zuby. Stačilo, že sa k nej tak správala matka, nepotrebovala to počúvať aj od kamarátky.

„Poviem to na teba!“ začula za sebou, ale ani sa neobťažovala otočiť. Ďalej trhala kvety a vychutnávala si náhle ticho, ktoré ju obklopilo. Zhlboka sa nadýchla a nastavila tvár slnku. Domov sa neponáhľala, aj tak na ňu čakal len chorý otec a vzduch zatuchnutý od pachu liekov a mastičiek. S piesňou na perách sa vybrala ďalej, sem-tam niečo odtrhla alebo len tak pohladila hladké listy, kým sa nedostala na okraj lesa. Zastala a rozhladla

sa okolo. Matka ju varovala, aby doň nechodila sama, a vystríhala ju pred množstvom démonov, ktorí v ňom žili. Keď však nič nevidela, vkročila doň a nasala do úst svieži vzduch. Kvety si priložila k nosu a tešila sa z ich krásnych farieb, ktoré aspoň dočasne zahnali smutnú atmosféru domova. Práve sa chystala vrátiť, keď kútikom oka zbadala nepatrný pohyb. Zastala neistá, či sa má lepšie pozrieť alebo vziať nohy na plecia. Keď sa za jej chrbtom pohla vetvička, vedela, ktorá z možností je tá správna. Zvrtila sa a rozbehla sa späť na lúku. Za sebou počula zvláštne vrčanie a kroky, ktoré sa zrýchľovali. Ledva dýchala, ale keď dobehla na lúku, zastala a pomaly sa otočila. Kvety jej vypadli z rúk a roztrasenými nohami začala ustupovať.

„Bohovia, ochraňujte moju rodinu,“ začala drmoliť, „zošlite na nás svoju božskú moc. Prijmite...“ Modlitbu už nedokončila. Hrdlo jej prerezali ostré zuby a zahryzli sa jej do mäsa. Krv sa z nej vyvalila a len mimovoľne vnímala, že padá. Bolesť už necítila. Hltavé zvuky ju pomaly uspávali a pred očami sa jej zjavila zachmúrená tvár matky. *Bude sa hnevať, keď neprídem na večeru,* bola jej posledná myšlienka, kým upadla do bezvedomia. Viac sa neprebudila.

Kapitola prvá:

Kto tajne počúva

Všade panovala tma. Elar sa zakrádala po tichých chodbách hradu, kým neprišla k priestranstvu. Zastala a poobzerala sa okolo. Keď si bola istá, že je sama, prebehla na druhú stranu a skryla sa za sochou čarodejníka, ktorých boli v okolí desiatky. Nakukla do dlhej tmavej chodby, zhlboka sa nadýchla a vykročila. Každú chvíľu sa obzerala za seba a načúvala svojmu zrýchlenému dychu. Občas jej do očí zasvietil mesiac a pripomenul jej, aký dlhý čas ubehol od poslednej tajnej rady.

Celé dva mesiace. Tak dlho musela čakať, kým sa najvyšší čarodejníci opäť zídu a budú diskutovať o dôležitých udalostiach. Ich schôdzky tajne odpočúvala takmer dva roky, odkedy objavila dlho nepoužívaný vchod do vedľajšej chodby. Väčšinou sa na nich hovorilo o ďalekých krajoch, bojoch o moc a úlohe čarodejníkov ako kráľových radcov. Dnešná rada však bola výnimočná. Mali na nej preberať nadchádzajúci čarodejnícky súboj. Elar sa zatrepotalo srdce, keď naň pomyslela.

Vítazstvo. Nemohla myslieť na nič iné. Bola ním ako posadnutá. Súboj sa konal každý rok a predstavoval výzvu pre každého čarodejníka a nekonečnú slávu a uznanie pre víťaza. Elar čakala celý život, aby sa ho mohla zúčastniť. Presviedčala majstrov čarodejníkov, že je dostatočne stará a pripravená, aby o víťazstvo bojovala predčasne, no jej prosby ostávali nevypočuté. O niekoľko dní však dovŕši dvadsaťjeden. Bude plnoletá a to znamená len jedno. Zúčastní sa súboja a jej meno bude navždy patriť medzi tie najuznávanejšie spomedzi čarodejníkov. Už žiadne ohovára-

nie, žiadne pochybovačné pohľady. *Elar, najslávnejšia čarodejníca*. Na tvári sa jej rozlial široký úsmev a biele vlasy sa jej zaleskli v mesačnom svetle.

Dostala sa až na koniec chodby, zabočila za malý výbežok a pristúpila k ošarpanej stene. Prstami prechádzala po drsnej omietke a ohmatávala reliéfy vytesané ešte v čase, keď hrad obývali pôvodní obyvatelia Irguru. Aj bez svetla dokázala rozoznať jednotlivé vyobrazenia. Poznala ich ako vlastnú dlaň. Prechádzala po nich, kým nezavadila o nenápadné výčnelky. *Jeden, dva, tri*, odrátavala v duchu, až narazila na malú páčku. Zatiahla a skryté dvere po jej boku sa s vrzgotom otvorili.

Vzduch, ktorý k nej zavial, so sebou niesol pach hniloby a kde si v diaľke stopy mužských hlasov. Elar sa poslednýkrát obzrela, a keď si bola istá, že ju nikto nesleduje, sklonila hlavu a vkĺzla do vlhkej chodby. Našľapovala opatrne. Po zemi sa váľali kúsky skál, črepov a niečoho, čo nikdy poriadne neskúmala, ale mala jasnú predstavu, čo by to mohlo byť. Po nohe jej prebehli malé labky a o sukňu sa jej obtrel chvost. Potlačila triašku a pokračovala ďalej. Rukami sa pridržievala stien a každú chvíľu striasla z tváre kúsky pavučín. Za stenou sa ozývali čoraz zreteľnejšie hlasy. Stúpali a opäť klesali, ako muži v miestnosti vedľa chodby debatovali. Elar prišla k miestu, kde sa nachádzal malý výčnelok. Pritlačila sa k stene a potlačila výkrik, keď rukou nahmatala obrovského pavúka.

„Mali by sme počkať,“ ozval sa tlmený hlas.

„Nie! Mali by vyraziť!“

„Teraz? Súboj sa má konať už o niekoľko dní,“ odpovedal prvý hlas a Elar potichu zapišťala. *Je to tu*. Prišla práve včas.

„Súboj nie je taký dôležitý.“

„Je to stáročná tradícia! Pravdaže je dôležitý!“

„A nemyslíte, že tí ľudia sú rovnako dôležití? Ak nie dôležitejší?“

„Nie.“

Na okamih nastalo ticho, keď sa znova ozval prvý hlas: „Súboj môžeme presunúť.“

Elar sa zamračila. *Čo sa to...?* Miestnosť zaburácala.

„To neprichádza do úvahy!“ skríkol hlas a Elar hneď vedela, komu patrí. *Majster Selwyn*. Najvýznamnejší a zrejme aj najstarší čarodejník v Irgure, ktorý svojím hrozivým pohľadom a výzorom rozpadajúceho sa jaštera naháňal každému strach. Bol jedným z mnohých, ktorí kedysi súboj vyhrali, ale nech sa Elar snažila, koľko len chcela, nikdy jej neprezradil podrobnosti. Pozrel sa na ňu ako na menejcennú a potom jednoducho odišiel. *Ale teraz nikam nepôjdeš, však?* zasmiala sa v duchu.

„Nikto nevrávi, že by sa mal zrušiť, majster Selwyn.“

„Hovorí to ten malý tam, majster Xavier.“

Elar sa skrčila a čakala na hádku. Dopadlo to tak vždy, keď sa tí dvaja rozprávali. Jeden útočil, druhý sa bránil. Nedalo sa to vydržať.

„Nehovorí,“ povedal majster Xavier. „Len ho chce presunúť na neskôr.“

„Pff, to je to isté.“

„Ale tie posledné udalosti sú príliš dôležité a nebezpečné, aby sme...“

„Kto tvrdí, že sú dôležité, hm?“ skríkol majster Selwyn. „Ja hovorím, že nie sú. Súboj prebehne, ako má. Koniec-koncov je to len zopár dedinčanov. Čo nás po nich?“

„Majster Selwyn...“

„Mali by sme vyslať poslov,“ ozval sa ďalší hlas, pokojný a láskavý. „Môže ísť o jednoduchú záležitosť, ktorú by čarodejníci vedeli ľahko vyriešiť. Potom sa súboj nemusí ani rušiť, ani presúvať.“

Elar sa usmiala. Vedela, že rozhovor sa od toho momentu bude vyvíjať správnym smerom. Myron, majster, ktorý prehovoril, bol nielen jej mentorom, ale najmä hlasom rozumu. Do tajnej rady

vstúpil pred tromi rokmi. Často jej rozprával o tom, ako má každý z členov vlastnú predstavu o tom, ako viesť ich komunitu. Nie vždy sa dokázali zhodnúť.

„Práve preto tam sedím ja,“ usmieval sa, keď jej to hovoril. „Aby som im pripomenul, že cesta je často jednoduchá a jasná. Stačí po nej len vykročiť.“

Pravdaže netušil, že Elar bola svedkom jeho diplomacie už nespočetne veľakrát. Musela sa pri tej spomienke usmiať a úsmev jej neschádzal z tváre, ani keď sa niekoľko čarodejníkov doňho pustilo, akoby im vyhlásil vojnu. Rada sa tak rozdelila na dva hlavné tábory – jeden chcel celú záležitosť ignorovať, druhý vyslať poslov. Hlasy stúpali čoraz vyššie a Elar cítila, ako sa Sila zhromažďuje nad ich hlavami.

„Páni! Páni!“ skríkol neznámy hlas a zastavil tak príval kliatob vznášajúcich sa vo vzduchu. „Toto je záležitosť kráľa. Sám ma vyslal, aby som vám túto udalosť predostrel. Nemôžete ju ignorovať.“

Ozvalo sa niekoľko šomravých hlasov, ale ani jeden z nich sa s neznámym nehádal. *Kto to môže byť?* rozmyšľala Elar, ale nevedela o nikom, kto by v poslednom čase do hradu vstúpil. Jedna vec sa mu však musela nechať. Vedel radu umlčať rýchlejšie ako ktokoľvek iný. Čakala, či bude pokračovať, keď sa ozval majster Selwyn: „Nechcem sa s vami hádať, ale nemali by sme sa uponáhľať. Príčin môže byť mnoho. Všetko sú to len dohady.“

„Práve preto to treba prešetriť,“ zavrčal Xavier a Elar vo vzduchu opäť vycítila stúpajúcu Silu.

Ak to takto pôjde ďalej, prevrátila oči, navzájom sa povraždia. Netrpezlivo dupla nohou a dúfala, že sa debata zase vráti k súboju. Bolo neskoro a už stratila veľa času. *Nech si švihnú!*

„Máme kopec iných problémov,“ povedal Selwyn a Elar začula niekoľko súhlasných zamrmlaní. „Treba riešiť štátnické záleži-

tosti. Karanit opäť vyslal lode a prišli k nám správy z Pereye. A to ani nehovorím o súboji, ktorý máme prebrať.“

„To s tým vôbec nesúvisí a vy to viete,“ odvetil mu Xavier a debata sa opäť strhla do hádky.

Skôr ako však stihla prepuknúť naplno, zarazil ju starý, no ešte stále silný hlas: „Vyšleme poslov.“

V miestnosti nastalo až ohlušujúce ticho. Elar stuhla a ani sa neodvážila dýchať. Nechcela prísť ani o jediné slovo či zvuk. *Veľmajster prehovoril.* Sedával v tajnej rade, no takmer nikdy sa nezval. Volal to tiché riadenie. Mal byť videný, ale nie počutý. Situácia musela byť naozaj vážna, ak sa rozhodol do nej zasiahnuť.

„Majstre...“ oslovil ho jeho pobočník a v jeho hlase znela nevyslovená otázka.

„Vyšlime poslov ešte dnes,“ povedal veľmajster a tentoraz sa jeho slová stretli s prítakávaním a všeobecným súhlasom.

„Ďakujem vám,“ ozval sa neznámy hlas a vzápätí zavýzgala stolička. „Vyprevadím sa sám.“ Ozvali sa duté kroky na podlahe a zatvárajúce dvere.

A teraz to príde, prevrátila Elar očami, a keď sa spustila kako-fónia hlasov, z úst jej unikol slabý povzdych. Čarodejníci kričali, častovali sa menami, ktoré by Elar nevyslovila ani v duchu, a zvolávali na seba choroby a nešťastie. Ani nemusela stáť pri stene, aby ich počula. Každá tajná rada dopadla podobne. *Muži,* odfrkla si. Často premýšľala nad tým, aké by to bolo, ak by v rade sedeli ženy. Bol to jeden z dôvodov, prečo chcela vyhrať čarodejnický súboj. Bola by vôbec prvou čarodejnicou, ktorá by to dokázala. Ľudia by o nej vedeli, oslavovali by ju. Také niečo by sa nedalo len tak ignorovať. Občas sa zasnila, že by ju do Trivie pozval sám kráľ a požiadal by ju, aby mu radila. Bola by to dokonalá pomsta za roky ohovárania a ubližovania. *Ale by som im ukázala,* usmiala sa a predstavila si všetky tváre čarodejníkov a učňov, ktorých za roky na hrade Gdari Mannor mala to nešťastie stretnúť. Roz-

maznaní synáčikovia boháčov a významných kupcov. Opovrhovali niečím takým jednoduchým ako žena-čarodejnica. Nikdy sa nenaučili ju medzi seba prijať.

Elar potriasla hlavou a vrátila sa do prítomnosti. Nechcela už nad tým premýšľať. Vždy keď sa to stalo, doľahol na ňu smútok a tomu sa chcela za každú cenu vyhnúť. *Sústred' sa*, opakovala si v duchu. Prišla do chodby s jasným cieľom. Dozvedieť sa čo najviac o súboji. Lenže čarodejníci sa neprestávali hádať. Predbiehali sa v tom, kto koho prekláje a koho majú bohovia radšej. Nevyzeralo to, že sa ešte niečo bude diať. *Načo som vôbec prišla?* povzdychla si Elar a otočila sa od steny, keď k nej prenikol hlas, ktorý ju zastavil.

„A čo Elar?“

Ustrnula uprostred kroku. Nevedela určiť, ktorý z čarodejníkov otázku položil, ale všetkých tým umlčal.

„Čo s ňou?“ spýtal sa Myron a Elar by ho najradšej za jeho otázku pobozkala.

„Veľmi dobre to viete,“ povedal Selwyn a Elar z tónu jeho hlasu striaslo.

„Ako to však súvisí?“

„Prečo sa s ňou neporozprávate?“ odpovedal mu Selwyn otázkou a Elar by prisahala, že sa pritom uškŕňa. „Máte k nej celkom blízko, nie?“

Zavrčanie, ktoré Elar začula, muselo vyjsť priamo z jej hrude. Ani si neuvedomila, ako sa to stalo. V jednej chvíli bola otočená chrbtom, vzápätí stála pritlačená na stene a telom jej prechádzala Sila. Pokúsila sa ju potlačiť, ale zjavne mala iné plány. Vyrasila z nej v takej intenzite, až sa čudovala, že to nik iný nezacítil.

„Neviem, o čom hovoríte,“ zamrmlal Myron a Elar striaslo po druhýkrát. Často ho počula podobne rozprávať. Rozumela, prečo to hovorí. Chránil ju pred zvermi, ako bol Selwyn. Zdali sa neškodní, ale slová mali zvláštnu moc. Človek nemusel byť čaro-

dejníkom ani ovládať Silu, aby nimi vedel ublížiť. Neznamenalalo to však, že sa jej to páči. Vedelo ju to raniť na miestach, ktoré sa pokúšala chrániť, no nie vždy sa jej to darilo.

„Myslím, že viete,“ pokračoval Selwyn a do jeho hlasu sa vnáralo čoraz väčšie potešenie. „Nič ešte nevie, však? Nič ste jej neprezradili. Hm, čo na to asi tak povie?“

Elar sa zarazila. Nechápala, o čom majster Selwyn hovorí. Zmocnilo sa jej neblahé tušenie a náhle ticho tomu veľmi nena-pomáhalo. Nech sa rozprávali o čomkoľvek, zrejme to bolo čosi dôležité. Predpokladala, že to súvisí so súbojom, ale vyradiť ju z neho nemohli. Sám veľmajster jej dovolil sa ho zúčastniť. Nevyhodili by ju ešte predtým, ako začal. *Alebo áno?* Náhle ju premkol strach. *Čo ak ma vyhodili?* Myron bol napokon jej mentor. Kto iný by jej to mal povedať, ak nie on?

„Majster Selwyn,“ ozval sa veľmajstrov hlas, „Elar zatiaľ nemusí o ničom vedieť. Dozvie sa to, keď nastane správny čas. Dúfam, že to všetci prítomní chápu.“

Ozvalo sa niekoľko nespokojných hlasov a Elar musela zomknúť pery, aby nevy pustila z úst niečo, čo by neskôr oľutovala. Steny boli síce pevné a postavené z kameňa, no zvuk sa v nich šíril nepredvídateľným spôsobom. Nemohla sa prezradiť, aj keď v nej všetko kričalo. Záhadné slová jej však neschádzali z mysle. Nech nimi majstri mysleli čokoľvek, určite sa jej to nebude páčiť. Stála pri stene ešte pol ohy a počúvala, ako sa hádajú. Keď sa ani potom smer ich rozhovoru nezmenil, pripustila vlastnú porážku. *Títo sa už k súboju nevrátia.* Opatrne sa vrátila chodbou naspäť, zanechávajúc za sebou hnevliivé hlasy a v hlave už splietala spôsoby, ako zistiť, čo si to, pri bohoch, práve vypočula.

Kapitola druhá:

Rytier jeho veličenstva

Elar prežúvala večeru a očami blúdila po honosnej hradnej jedálni. Postupne sa zaplňovala, na jednej strane čarodejníkmi a učňami, na strane druhej pomocníkmi a dedinčanmi. Niektorí z nich žili na Gdari Mannor, starali sa o chod kuchyne, pomáhali s upratovaním a na oplátku čarodejníci chránili ich dediny a blízkych pred démonmi a votrelcami. Všetci vyzerali spokojne. So širokými úsmevmi na opálených tvárach si vymieňali najnovšie klebety a informácie o dianí na hrade. Ich hlasy sa niesli vysoko k zdobenému stropu a miesili sa s vôňou mäsa a vína. V kútiku duše im závidela. Zdalo sa, že sa majú skutočne radi. Kedysi k nim patrila aj ona, no potom u nej objavili čarodejnícke schopnosti a poslali ju, aby sa vyučila. Stočila radšej pohľad späť do misky s jedlom a nabrala si plnú lyžicu. Kým prežúvala, pozrela sa na dlhý stôl, ktorý sa tiahol pozdĺž severnej steny. Sedávali za ním učitelia a členovia tajnej rady. V tej chvíli bol však poloprázdny. Videla majstra Selwyna a niekoľkých učiteľov, ktorí vyučovali najmä mladších členov, no po Myronovi nebolo ani stopy. Elar čakala už celú oru, aby ho odchytila. Myron sa však vyparil. Celý deň strávila tým, že sa za ním naháňala. Prešla celú západnú stranu hradu, vošla do každých dverí, ktoré boli odomknuté, od pivníc cez učebne až po vonkajšie záhrady. Po Myronovi nebolo nikde ani stopy. *Kde, pri bohoch, je?*

„Ešte chvíľu a vypadnú ti oči,“ začula za sebou a pri tom zvuku sa strhla. Stál za ňou jeden z mála ľudí, ktorých mala úprimne

rada. Melik sa s ňou skamarátil v momente, keď prišla do Gdari Mannor, a neopustil ju, ani keď sa jej ostatní otočili chrbtom.

Potlačila úsmev a kývla mu, aby si k nej prisadol. „Neviem, o čom hovoríš,“ zamrmlala a otočila sa späť k svojej večeri.

„Ale, ale,“ zasmial sa Melik a s povzdychom si k nej sadol. „Niektó sa nám tu hnevá. Čo sa stalo? Kto ťa dnes našťaval?“

„Melik,“ povzdychla si Elar a ani sa neobťažovala sa naňho otočiť. Vedela, že si z nej robí posmech, a nemala najmenšiu chuť sa s ním doťahovať.

„Čo?“ naklonil sa k nej a šťuchol ju do ramena.

„Nemám náladu,“ zamrmlala a nenápadne pozrela smerom k stolu.

Chvíľu bolo ticho. Elar si myslela, že vyhrala a Melik jej dá pokoj, keď prehovoril: „Nie je tam.“

„Čo?“ otočila sa naňho.

Pozeral na ňu so zvláštnym výrazom na tvári, kým napokon kývol smerom k dlhému stolu. „Myron. Toho tu čakáš, nie?“

Elar otvorila ústa, aby mu zaklamala, ale nakoniec si to rozmyslela. „Hej. Musím sa s ním porozprávať.“

Melik si ju prezeral a na tvári sa mu neodzrkadľovala jediná emócia. „Vieš,“ zašepkal, „že ťa mám rád, Elar. Ale, no...“

„Čo?“

Rukou si prešiel po tvári a zahľadel sa do diaľky. „Vedú sa reči,“ zamrmlal, ani na ňu nepozrel.

Elar vedela presne, o akých rečiach hovoril. Vošiel do nej hnev, ale potlačila ho. S pokojným výrazom na tvári sa spýtala: „Aké reči?“

„Reči,“ zavrčal Melik, „o tebe a Myronovi. Trávine spolu príliš veľa času.“

„Je to môj mentor.“

„Áno, ale...“

„Aj ty chodíš za svojím mentorom.“

„Hej, ale...“

„A rozprávaš sa s ním. Chodíš za ním počas večere. Len včera si s ním bol v dedine.“

„Ja viem,“ povzdychol si Melik a zdalo sa, že mu je z rozhovoru čoraz nepríjemnejšie.

„Tak aký je v tom rozdiel?“ pokračovala Elar a telo jej zaplavila zmes hnevu a zadosťučinenia, keď videla, ako sa Melik začína potiť. Otvoril ústa. Potom ich opäť zavrel. Takto by to pokračovalo ešte chvíľu, ak by naňho Elar nevybehla: „Tak čo?“

„Si žena!“ skríkol Melik, až sa k nim otočilo niekoľko hláv.

Elar zažmurkala. „Prosím?“

Melik si odfrkol, odhodil nedojedený chlieb na stôl a zamračil sa naň, keď za sebou zanechal omrvinky. „Si žena,“ zopakoval. „Si krásna a mladá. A Myron je tiež mladý. Relatívne. A no,“ pohniezdil sa, „si pekná.“

Elar ostala sedieť s ústami dokorán. Tentoraz to bola ona, kto nemal slov. V hlave sa jej dookola ozývali Melikove slová. Nedokázala pochopiť, čo sa práve stalo. *On povedal, že som krásna?* Sedela by tak ešte hodnú chvíľu, ak by vedľa nej nepristála kniha a s hrmotom nedopadla na stôl.

„Čaute!“ usmial sa na nich Gael, jej ďalší a, ak mala byť Elar k sebe úprimná, aj posledný priateľ na hrade. „Ako?“

Elar mykla plecom a odhryzla si kúsok mäsa. Cítila na sebe Melikov pohľad, ale neobťažovala sa naňho pozrieť. „Čo to tam máš?“ ukázala na knihu. „Niečo zaujímavé?“

Gael sa zoširoka usmial a na tvári sa mu usadil takmer posvätný výraz. „Je to to najkrajšie, čo som kedy videl,“ povzdychol si. „Majster knihovník povedal, že ešte nikdy nevidel také nádherné dielo. Pojednáva o pôvode Sily a bohov. Jednoducho krása.“

Pravdaže, uškrnula sa Elar. Gael bol najväčším knihomoľom v Irgure a nos mal večne zapichnutý v knihách a zvitkoch. Jeho vedomosti boli nesmierne. Takmer dokonalé. *Ako on*, usmiala sa

Elar a nálada jej v okamihu stúpla. „Nebojíš sa to pri mne čítať?“ spýtala sa so smiechom v hlase a ukázala na misku plnú mäsového vývaru.

„Prosím ťa,“ mávol rukou a takmer zhodil pohár, ktorý mala Elar pred sebou.

Zadúšala sa smiechom, keď ho odťahovala ďalej. „Možno by si sa mal skôr báť o seba.“

Dostalo sa jej len slabého úškrnu. Gael si sadol oproti nej a ako Elar predpokladala, strčil nos do knihy a prestal vnímať, čo sa okolo neho deje.

Nastalo ťaživé ticho. Elar cítila Melikovu prítomnosť vedľa seba a jeho hnev nasmerovaný proti neprítomnému Myronovi. Nehodlala sa však naňho pozrieť ani sa baviť o svojom mentorovi. Ďalej jedla a oči upierala na učiteľský stôl. Pomaly sa zaplňal. Ostávalo už len niekoľko voľných miest, ale po Myronovi nebolo ani stopy. Vtom si všimla, ako do jedálne vstúpil vysoký muž v stredných rokoch. Nikdy predtým ho nevidela. Niesol sa, akoby mu patrilo celý Gdari Mannor, chrbát mal vystretý a na tvári mu pohrával slabý úsmev. Mieril priamo k učiteľskému stolu. Sadol si a počkal, kým pred neho dvaja pomocníci nepredložili jednoduché jedlo. Očami prechádzal po jednotlivých stoloch, až sa zastavil priamo na nej.

Tie oči. Mal ich prenikavé a odvážne. Študovali ju a odhadovali. Podvedome sa vystrela a opätovala neznámemu pohľad. Po chvíli si uvedomila, že zadržiava dych. Pomaly vydýchla a telom jej prešla slabá triaška.

„Provokuješ ho,“ zamrmlal Gael.

Elar naňho pozrela kútikom oka a vrátila sa k neznámemu mužovi. „On s tým začal.“

„Prestaň.“

Elar by to ani vo sne nenapadlo. „Kto je to?“ spýtala sa namiesto toho.

„Rytier,“ odpovedal namiesto Gaela Melik, a tým konečne upútal jej pozornosť.

„Odkiaľ to vieš?“

Melik pokrčil plecami. „Videl som ho, keď prišiel.“

Tentoraz sa k nemu otočila celým telom. „Kedy to bolo?“

„Včera ráno. Prečo?“

„Počul si, prečo prišiel?“

„Vraj má nejakú správu od kráľa.“

„Tak od kráľa,“ usmiala sa Elar. *Takže to bol on na tajnej rade.*

„Vieš o tom ešte niečo?“

„Prečo ťa to tak zaujíma?“

Elar pokrčila plecami, akoby na tom vôbec nezáležalo, aj keď v duchu priam horela nedočkavosťou dozvedieť sa viac. Znamenalo by to vyriešenie aspoň jednej záhady. Aj keď tej menej zaujímavej. „Len tak,“ usmiala sa a netrpezlivo čakala na jeho odpoveď.

Melik už-už otváral ústa, keď mu Gael skočil do reči: „Pravdepodobne zas počúvala tajnú radu a chce vedieť, o čom sa rozprávali.“

Melik zatvoril ústa a vytreštil na ňu oči. „Ty si počúvala tajnú radu?“

Elar pomaly zatvorila oči a zaškrípala zubami. „To nemal nikto vedieť,“ zamrmlala.

„Ale ako?“ spýtal sa Melik. „Veď v okolí ich siene nemôžeš použiť žiadne kúzla. Tak ako?“

Elar si povzdychla a vrhla jedovatý pohľad Gaelovým smerom, ktorý jej však nevenoval najmenšiu pozornosť a spokojne si listoval v knihe. „Je tam chodba. Hneď vedľa siene je tajná chodba. Raz som ju náhodou objavila, keď ma tam Joachim poslal utierať prach. Za trest.“

Melik sa zhlboka nadýchol a tvár mu celá očervenela. „Ty si...“ zašepkal, ale vzápätí zavrel ústa a pomaly vydýchol. „Kto to vie?“

„Gael,“ mykla Elar plecom. „A teraz ty.“

Melik prešiel pohľadom z Elar na Gaela a späť. „Prečo si mi to nepovedala? Som tvoj priateľ.“

„No,“ počúvala si líce. „Povedala by som ti to, ale nikdy na to nebola vhodná chvíľa.“

Melik sa zamračil. „Ako dlho ich už odpočúvaš?“

„Nie dlho.“

„Dva roky,“ povedal Gael a vložil si kúsok chleba do úst.

„Dva...“ nafúkol Melik líca a pomaly vydýchol. „Ty si fakt niečo, El.“

Elar sa usmiala a rozhodla sa, že to bude vnímať ako kompliment. „Ďakujem.“

Melik si vošiel rukou do vlasov a pomaly pokrútil hlavou. „Fajn. Veď ani ja ti nehovorím všetko.“

„Čo?“

„Ale no tak,“ zasmial sa. „Aj ja mám tajomstvá.“

Elar sa mračila a mala sto chutí sa ho na ne začať vypytovať, avšak vedela, že na to nemá právo. *Došľaka*. „Prepáč. Mala som ti to povedať.“

Melik pokrčil plecami a sklonil sa k svojmu jedlu. „V pohode.“ Otvoril ústa a zahryzol do kúska mäsa. Prežúval veľmi pomaly a očividne si užíval, ako Elar vedľa neho pení a čaká, kým sa vráti k jej pôvodnej otázke.

Keď dojedol, načiahol sa k poháru, no to už nevydržala. „Ale no tak! Čo vieš o tom rytierovi?“

„Pst!“ zahriakol ju, keď sa k nim otočilo niekoľko čarodejníkov. „Nehovor tak nahlas.“ Sklonil hlavu, a keď sa presvedčil, že im nikto nevenuje pozornosť, pokračoval: „Nepočul som toho dosť, ale hovoril niečo o stratených deťoch.“

„Stratených deťoch?“ spýtala sa Elar a v hlave si prehrávala rozhovor, ktorý si vypočula. *Mohlo by to byť ono*. „Prečo by sa kráľ zaujímal o stratené deti? Deti sa strácajú stále.“

„Ale nie toľko,“ povedal Gael a prevrátil list na knihe. Elar s Melikom naňho bez slova hľadeli. „Čo?“ nechápal Gael.

„O čom to hovoríš?“ spýtala sa Elar.

„Predsa o tých deťoch,“ odvetil Gael a naďalej listoval v knihe.

Elar by sa po nej najradšej natiahla a zabuchla mu ju pred nosom, ale vedela, že to nemá zmysel. Raz sa o to pokúsila a nedopadlo to najlepšie. Nerozprával sa s ňou niekoľko dní. „Gael,“ prehovorila pomaly a dávala si pozor, aby vyslovila každé slovo jasne a zrozumiteľne, „čo vieš o tých deťoch?“

Gael sa zamračil a konečne sa prestal venovať knihe. „Vy ste o tom ešte nepočuli?“

„Zjavne,“ zavrčala Elar.

„Hovoril mi o tom knihovník.“

„Ako inak,“ neodpustil si Melik, ale Elar mala čo robiť, aby s ním nahlas nesúhlasila.

„Vravel,“ pokračoval Gael a ich reakcie si nevšimál, „že sa po celom Irgure strácajú deti a boja sa, že sa niekde premnožili démoni. Vraj aj kráľ sa už o to začal zaujímať, takže to je asi vážne.“

„Musí to byť vážne, ak kvôli tomu poslal rytiera,“ zamrmal Melik.

Elar konečne chápala, prečo toľko čarodejníkov odmietalo vyslať poslov. Mohlo ísť o niečo závažnejšie. S démonmi nebolo radno sa zahrávať. Jedna vec jej však nedávala zmysel. „Rytieri sú cvičení na boj s démonmi. Dokonca sú to oni, koho volajú, keď sa niekto stratí. Prečo teda žiadajú o pomoc čarodejníkov?“

„Možno...“ začal Gael, ale rýchlo zavrel ústa, keď naňho dopadol tieň.

Stál pred nimi majster Joachim. Bol to snád posledný človek, ktorého mala Elar chuť vidieť. Nielenže bol jednou z príčin nenávisťi voči nej, keď povzbudzoval správanie niektorých čarodejníkov, ale mal aj hrozný zvyk zjaviť sa v najnevhodnejšom oka-

mihu. Usmieval sa na nich, no jeho oči plné jedu ho prezrádzali. „Aký máme dnes pekný deň, však?“

Elar pozrela von oknom do čierno-čiernej tmy a späť na Joachima. Vždy sa jej zdalo, že je trochu spomalený, ale že by až natoľko, to naozaj netušila.

„Nádherný,“ zamrmal vedľa nej Melik a Elar musela zovrieť pery, aby sa nerozosmiala.

„Dnes som mal zaujímavú prednášku o vodných démonoch.“
Asi ako týždeň stará večera, odfrkla si v duchu Elar.

„Ak by sa aspoň jeden z vás,“ pozrel na nich, „uráčil prísť, možno by ste o tom aj vedeli.“

„Ja som vedel, o čom budete hovoriť, majstre,“ povedal Gael, pričom neodtrhol oči z knihy, v ktorej začal opäť listovať.

„Tak prečo...?“ spustil Joachim, ale Gael ho prerušil.

„Mal som na práci zaujímavejšie veci. Okrem toho,“ pozrel na Joachima, „nič nové by som sa nedozvedel.“

Elar si pritisla ruku na ústa, aby nevyprskla. Kútikom oka videla, že Melik má podobný problém. Jedine Joachim nevyzeral, že by si situáciu užíval. Celý očervenel a Elar mala pocit, že ak by šlo o niekoho iného, dal by mu zaslúžený trest. Gael bol však výnimka. Bol múdrejší a vzdelanejší ako väčšina majstrov, a to mal len dvadsaťjeden. Len bohovia vedia, kam to raz dotiahne. Okrem toho bol obľúbencom majstra knihovníka. Rovnalo sa to dokonalej imunite.

„Tak aspoň ty...“ otočil sa na Melika Joachim, ale Elar zvyšok vety nepočula.

Vyskočila na nohy a rozbehla sa na opačnú stranu jedálne, keď si vo dverách všimla Myronovu hlavu. Cítila na sebe pohľady desiatok očí, ale v tom momente jej to bolo jedno. Zdalo sa jej, že za ňou niekto kričí, ale jej myseľ sa sústredila len na to, aby dohonila svojho mentora. Vybehla na chodbu, prechádzala po tichých chodbách, no nikde ho nevidela. Akoby sa prepadol pod

zem. Otočila sa, aby skúsila opačnú stranu, a takmer vrazila do vysokej postavy.

„Oh,“ zarazila sa a ostala hľadieť do očí neznámemu rytierovi.

„Dobrý večer,“ uklonil sa jej.

Elar urobila krok dozadu a potom ešte jeden. Z dôvodu, ktorému sama nerozumela, bola celkom zadychčaná a srdce jej bilo ako opreteký. Rytier si ju prezeral svojím ostrým zrakom a mala pocit, že vidí aj na dno jej duše. „Prečo sa za mnou zakrádate?“ zašepkala, keď sa ticho predlžovalo.

„Ja?“ zasmial sa rytier. „Ja som si len išiel schrupnúť po dobrom a výdatnom jedle.“

To určite, odfrkla si v duchu, ale niečo z jej myšlienok sa jej muselo odzrkadliť na tvári, lebo rytier sa uškrnul a pomaly sa uklonil. „Volám sa Wallace. Veliteľ kráľovskej stráže.“

Tak veliteľ? Elar musela uznať, že tak skutočne vyzerá. Zblízka pôsobil rovnako impozantne ako z diaľky. Nebol síce najmladší, odhadovala, že môže mať okolo päťdesiatky, ale jeho oči prezrádzali stále bystrú myseľ a ramená mal dostatočne široké a silné na to, aby skolil hocijakého nepriateľa. Vlasy mu na okrajoch šediveli, ale dodávalo mu to na vážnosti a serióznosti. Stál pred ňou s rozkročenými nohami a rukou ledabolo položenou na meči. Elar by sa stavila o posledný kúsok chleba, že by s prehľadom dokázal poraziť dvakrát mladších od neho. „Naozaj vyzeráte ako veliteľ.“

Wallace sa zachechtal. „Pred chvíľou si si ma v jedálni premeriavala.“

„Ste rytier. Takých sem veľa nezavíta.“

„Ako sa voláš?“

„Elar.“

„Elar. Krásne meno. Čo znamená?“

„Mesačný svit.“

Rytier zaklonil hlavu a zavyl od smiechu. „Pohár božskej milosti tomu, kto to vymyslel.“

Elar sa podvedome dotkla vlasov a srdce jej zaťažila ťarcha. „Môj otec. Vraj som mala takéto vlasy už pri narodení.“

Rytier si ju premeral. Putoval pohľadom po jej vlasoch, až sa zastavil na tvári. „Vedeli to?“ spýtal sa, ale keď sa Elar zatváрила nechápavo, dodal: „Vedeli už pri narodení, že si čarodejnica?“

„Och,“ potriasla hlavou Elar, „nie, kdeže.“

„Koľko si mala, keď...“ ukázal okolo seba, akoby tým chcel obsiahnuť celý Gdari Mannor.

„Sedem,“ odvetila Elar a čudovala sa, prečo je k neznámemu rytierovi taká otvorená. Často jej vraveli, že je príliš priateľská k deťom, ale tento muž bol pravým opakom tejto kategórie.

„Sedem,“ mrmlal si popod nos a oči mu žiarili ako dva mesiace. „Kde si sa narodila?“

„V dedine kúsok odtiaľto.“

„Takže v Gdari Usur,“ poznamenal rytier viac pre seba ako pre ňu.

„Hej,“ odvetila Elar pomaly a v hlave jej skrsla šialená myšlienka. *On ma normálne vypočúva.*

„Tvoje vlasy,“ usmial sa rytier, „sú ozaj ako mesačný svit. Zvláštne. Nikdy som nič podobné nevidel.“

„Ani ja,“ poznamenala Elar, za čo si od neho vyslúžila ďalší úprimný smiech.

Oči mu svietili, keď sa nad ňu sklonil. „Vieš, Elar, ja som už o tebe počul.“

„Čože?“

Rytier sa zoširoka usmial. „V Trivii sa vedú reči o čarodejnici s bielymi vlasmi. Prvá, ktorá sa pokúsi vyhrať čarodejnícky turnaj.“

„Súboj,“ opravila ho podvedome.

„Pardon,“ zdvihol ruky a vyslal k nej ďalší úsmev.

Príliš sa usmieva, zamračila sa Elar a mala pocit, že na ňu niečo hrá. Len nevedela, prečo by to robil.

„Bola si už niekedy v Trivii?“ pokračoval Wallace.

„Nie.“

„Škoda. Bol by som rád, ak by si niekedy prišla.“

Tentoraz bola Elar už nahnevaná. „Prečo mi hovoríte také veci? Čo presne odo mňa chcete?“

„Ja?“ zasmial sa Wallace. „Ja nechcem od teba nič.“

„Tak prečo tento výsluch?“

„Výsluch?“ zasmial sa ešte hlbšie. „Dievča, ty nevieš, čo je to výsluch. Ver mi, toto je len... milý rozhovor.“

Odfrkla si. „To určite.“

Wallace sklonil hlavu a prezeral si ju ešte pozornejšie. „Kedy si sa narodila?“ Elar sa zarazila. Na niečo podobné sa nemali právo pýtať ani čarodejnici. V čase narodenia každého čarodejníka sa ukrývala skrytá Sila, moc od bohov. Dalo sa z neho ľahko vyčítať, aké schopnosti či slabé stránky čarodejník má. Bola to zbraň, ktorá stála už mnohých ich život. Wallace by niečo také mal vedieť. „Tak kedy?“

O krok ustúpila. Otočila sa mu chrbtom a chcela odísť, ale rytier ju chytil za rameno a nedovolil jej to. Náhly hnev, ktorý ju obklopil, do nej vohnal Silu. Zaplavila jej telo a myseľ a žiadala, aby ju Elar použila. Pokožka jej zažiarila vnútorným jasom a vlasy na zátylku sa jej zježili.

„Úžasné,“ zamrmal Wallace. „Ako to robíš?“

„Nedotýkajte sa ma,“ bolo jediné, čo Elar povedala. Vytrhla sa z jeho zovretia a s hlavou dohora vykročila po chodbe, len aby bola od neho čo najďalej. Stálo ju nemalé sebaovládanie, aby ovládla Silu, ktorá v nej ešte stále zúrila, ale napokon to dokázala. Vydýchla si, až keď zahla za roh a videla, že ju rytier nenasleduje. Nemala už chuť sa s nikým vidieť. Dokonca aj Myron a celá záležitosť s tajnou radou jej boli ukradnuté. Chcela si len ľahnúť

a spať. Keď však vošla do svojej komnaty, čakal ju v nej Gael. Rozvažoval sa na posteli s knihou v ruke a miskou ovocia.

„Čo sa ti stalo?“ obzrel si ju.

„Čo tu robíš?“ zvalila sa vedľa neho a načiahla sa po jablku.

„Prišiel som ťa skontrolovať.“

Pravdaže, usmiala sa v duchu Elar a zahryzla do ovocia. Gael sa o ňu vždy staral. Mohla sa naňho spoľahnúť, keď ju iní ohovárali, kontroloval ju, keď jej bolo nanič, a stál pri nej, keď sa jej iní otáčali chrbtom.

„Si v poriadku?“

„Ani nie,“ zamrmlala.

Gael odložil knihu nabok a otočil sa k nej. „Čo sa stalo? Myron ti niečo spravil?“

Zasmiala sa. „Nie. Kdeže. Ide o toho rytiera.“

Gael sa zatváril zmätene. „Toho, čo dnes sedel za stolom? Ten posol?“

„Veliteľ kráľovskej stráže.“

„No, pozrime sa,“ vystrel sa Gael. „Pán je dôležitý.“

Elar sa zasmiala. „Hej. Aspoň si to o sebe myslí.“

„Tak čo také ti povedal?“

„Chcel vedieť, kedy som sa narodila,“ povedala a sledovala, ako sa zarazil a vypúlil na ňu oči.

„To sa ťa spýtal?“

„Presne,“ posadila sa. „Ani neviem, či vedel, na čo sa vlastne pýta. Ale nemal by niečo také vedieť? Veliteľ. Neučia ich tieto veci v rytierskej škole?“

„Rytierskej škole?“ zasmial sa Gael. „Kde na to, prosím ťa, chodíš?“

„Čo ja viem,“ zakmitalo jej kútikmi. „Kam teda chodia? Niekde sa to musia naučiť.“

„Volá sa to akadémia, Elar. Alebo jednoducho idú do výučby. Mala by si také niečo vedieť. Učili nás to ešte pred desiatimi rokmi.“

„Ach,“ mávla rukou, „kto si to má pamätať.“

Gael si povzdychol a očami zablúdil k stropu. Tak sa tváril vždy, keď Elar neprejavila dostatočný záujem o znalosti a všeobecné vzdelanie. Raz sa ho spýtala, čo tým sleduje, a on jej odpovedal, že len vysielala modlitby k bohom za jej primitívnu myseľ.

„Povedal mi, že už o mne počul.“ Gael zvrtol hlavu a nemo otvoril ústa. „Wallace, tak sa ten chlap volá, mi povedal, že sa v Trivii o mne rozpráva. Vraj preto, lebo chcem vyhrať čarodejnický súboj.“

„Fakt?“ zamrmal Gael. „To je super.“

„Hej, vidím, aký si nadšený.“

„El,“ prešiel si dlaňou po tvári, „veď vieš, čo si o tom myslím.“

Vedela to až príliš dobre. Súboj bol náročný, pre mnohých končil smrťou, ale práve preto bol prestížny a sľuboval víťazovi večnú slávu a uznanie. Gael si však myslel, že cieľom čarodejníka nie je byť ani jedno z toho. On chcel celý život slúžiť bohom a vyššiemu cieľu. Lenže Gael mal svoje knihy a uznanie majstra knihovníka. Elar nemala nič. Len biele vlasy, ktorými sa od ostatných odlišovala. Mala toho plné zuby. Chcela byť výnimočná. Túžila po tom a vedela, že jej to prinesie spokojnosť a šťastie, po ktorom tak prahla. „Vyhrám to, aby si vedel.“

Gael sa slabo usmial a pokýval hlavou. „Jasné, že hej, ale za akú cenu.“

„Za žiadnu. Jednoducho vyhrám a hotovo.“

„Takže už vieš, čo na ňom chystajú? Hovorili o ňom na tajnej rade?“

„Práveže nie,“ pokrútila hlavou.

„Tak o čom sa zase hádali?“

Elar sa so širokým úsmevom predklonila a v očiach jej zaiskri-
lo. „Tomu neuveríš...“